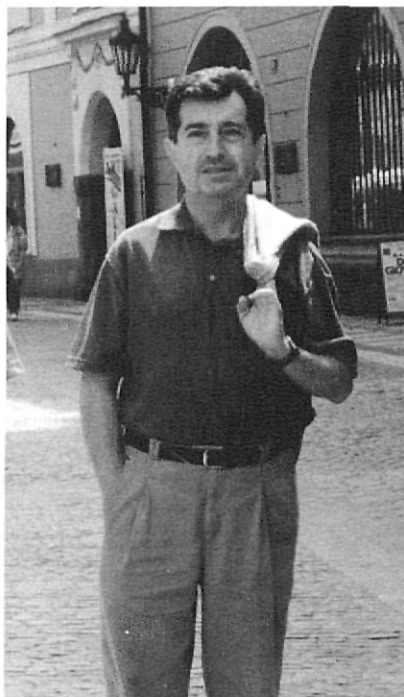

Crònica

Homenatge a Carles Cassú

L'estiu de 1999, la Universitat de Girona perdia un dels professors més coneguts, estimats i arrelats a la vida universitària, Carles Cassú, catedràtic de la Facultat d'Econòmiques i Empresarials. La institució, companys, família i amics el van homenajar el dia 12 de gener amb una jornada acadèmica.

Al segon pis de la Facultat d'Econòmiques i Empresarials de la Universitat de Girona, hi ha una aula que porta el nom de Carles Cassú. Aquesta dedicatòria fou el penúltim acte d'una jornada plena de record i reconeixement, que va aconseguir unir persones disperses amb una coneixença comuna i disciplines presumiblement allunyades que, a la fi, acabaven anant de bracet pels camins del coneixement i la recerca. L'homenatge, plantejat en forma de Jornada Acadèmica, va permetre recordar el professor com segurament a ell li hauria agradat: des del treball i mirant cap al futur. El tema de treball escollit fou el tractament científic de la incertesa, camp en el qual Carles Cassú va desenvolupar i promoure la seva investigació matemàtica, de la mà del grup de recerca que avui segueix els seus passos. Durant tota la jornada es van succeir les intervencions dels catedràtics Jaume Gil Aluja i Ferran Mir Estruch, economistes, i del també catedràtic i filòsof Josep M. Terricabras. Tots ells van parlar de la incertesa com a constant en la nostra realitat de cada dia, i de com aquesta es defineix, es tracta i, en el cas dels economistes, es

Carles Cassú.

quantifica, analitza, preveu... Cadascun d'ells va voler recordar també el vincle amical i professional que els unia amb Carles Cassú i que els inspirà emotives paraules de record. També recordarem les paraules del rector de la Universitat, Josep M. Nadal, que va glossar la figura de l'homenajat ressaltant la seva doble i brillant vessant humana i acadèmica. A més, la jornada va incloure una taula rodona sobre l'impacte social de l'activitat universitària en què van intervenir representants de la Universitat de Girona, de la Universitat Rovira i Virgili i de la Universitat de Barcelona. La cloenda, molt emotiva, va arribar amb la música de la seva filla, Anna Cassú, concertista que va interpretar de forma magistral quatre peces al piano.

Rosa Maria Gil

Un edifici del segle III aC a Ullastret

Cinc anys d'excavacions a l'*oppidum* del puig de Sant Andreu d'Ullastret han permès descobrir un gran edifici de caràcter senyorial, de 1.000 m² de superfície, del segle III aC.

Des de l'any 1995 es porta a terme un projecte d'excavació en extensió a la part central de l'*oppidum* del puig de Sant Andreu d'Ullastret. Un dels principals objectius d'aquests treballs és l'estudi de les fases finals de la vida d'aquesta important comunitat indígena, situada a les proximitats d'Empúries i per tant directament afectada pels esdeveniments que va generar en el territori empordanès el desembarcament romà a la colònia grega durant la Segona Guerra Púnica. D'altra banda, la realització del projecte permetrà gairebé duplicar la zona visitable del lloc, i racionalitzar-ne el recorregut amb l'obertura al públic de la porta 4, una de les principals entrades de la muralla.

Els treballs d'aquests cinc anys han posat al descobert la trama urbana de la ciutat al sud d'aquesta porta. Entre les construccions destaca un gran edifici residencial de caràcter senyorial, d'uns 1.000 m² de superfície, que va ser, sens dubte, la casa d'una de les famílies de la classe aristocràtica de la comunitat. S'hi ha determinat dues fases d'ocupació. La primera, de mitjan s. III aC, en la qual es va planificar l'edifici, correspon a una reorganització urbana d'aquesta

part del jaciment, i possiblement de tot l'hàbitat. En aquesta etapa la construcció constava de dues parts ben diferenciades. En el costat meridional hi havia estances porticades, entre les quals destaca una gran sala d'11 m de llarg per 5,5 m d'amplada, que donaven a un gran pati empedrat; mentre que en el costat nord es trobaven els serveis de la casa: magatzems, rebost, un altre pati amb dos forns per a cocció d'aliments, etc. Bona mostra de la significació d'aquest edifici i del poder dels seus ocupants són les intervencions que la seva construcció va comportar sobre el sistema defensiu de la ciutat, amb la privatització de l'accés a una de les torres del costat oest de la muralla, i amb el gran forat, probablement de funció defensiva, que es va obrir en el parament d'aquesta. Almenys una part de l'edifici va tenir una segona planta, atès que s'ha trobat l'arrencada d'una escala. A la segona fase constructiva, que correspon als darrers anys del s. III aC, l'edifici va perdre en part la seva monumentalitat. Es va compartimentar, es clogueren l'accés entre els costats nord i sud, es tancaren algunes de les estances porticades i el pati empedrat es dividí amb un mur per adaptar-ne una de les dues parts a activitats artesanals, ja que s'hi ha descobert una instal·lació per fer petits treballs metal·lúrgics.

Tot això, que indica una certa decadència de la comunitat, es pot relacionar amb el domini romà del territori, que comportà l'abandonament imposat de l'*oppidum* a principi del s. II aC.

Aurora Martín

Un vent molt tossut

22è aniversari de la Llibreria 22. Carrer de les Hortes, 22. Girona. Octubre del 2000.

La història de la Llibreria 22 té un punt de conjunció astral i neix, un dia del mes d'octubre de 1978, fa 22 anys, com una cascada de petits esforços personals i de grans il·lusions d'efervescent empresaris, polítics, professionals liberals i professors d'universitat. Estem en plena eufòria de la transició i en la ment de molts d'ells hi fa niu el desig de conjugar el verb *dinamitzar*, molt de moda en aquell temps. Estan disposats a reconstruir amb una nova empenta el que Girona ja havia tingut anys enrere, enmig de la mediocritat grisa del franquisme: una llibreria, com la mítica Les Voltes, que no vol ser només una llibreria i que vol significar molt

Un racó de la Llibreria 22.

Josep M. OUBERAS

més que una llibreria. Un nou referent mític que, en aquests 22 anys, ha allotjat més de 500 actes, tan diversos com les típiques presentacions de llibres o les sorprenents nits de teatre i discoteca, passant per la construcció de 22 piràmides inflables que van navegar pel riu Onyar, o la presència inexcusable en totes les fires, festes i commemoracions.

El part de la 22 s'ha d'entendre, doncs, com una conjunció de dos planetes: el *desideratum* d'uns veïns *progres* d'un *progre* bloc d'habitatges i les ganes de buscar-se la vida d'un antic venedor de porexpan a l'atur i amb pedigrí. Actor ocasional, crític de cinema, artista destacat de la combativa Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona, Guillem Terribas, ànima i cos indiscutible de la llibreria, personifica el que entenem per home orquestra. La flauta que va tocar l'octubre del 78 va afegir la seva melodia de Hamelin a l'ingenu, atrevit, suïcida desig dels seus veïns, i aquella música del «i-si-muntéssim...?» va ser com l'empenta del torrent (bella, però també inevitable) per als altres socis, fins a 25, que van desprendre's d'unes 200.000 pessetes de l'època que ja mai més no han tornat a oïr. Ni l'època ni, per descomptat, les pessetes. La fixació de Terribas va ser dinamitzar, però l'honora que també posés en marxa els seus dots de viatjant de comerç per imposar i imposar-se un objectiu cert: la llibreria havia de ser, abans de res, un negoci. La seva habilitat es va veure recompensada l'any 1986, quan la 22 va rebre el premi nacional a la millor tasca de difusió de la cultura, atorgat pel ministeri